

ANNA TODDOVÁ

Toto leto môže navždy
zmeniť jej život

POSLEDNÝ ÚSVIT

YOLIA

17+

ANNA TODDOVÁ

**POSLEDNÝ
ÚSVIT**

Preložila Júlia Zelenčíková

Anna Todd
THE LAST SUNRISE

Copyright © 2025. The Last Sunrise by Anna Todd.

Published by arrangement with Bookcase Literary
Agency and Corto Literary.

Translation © 2026 by Júlia Zelenčíková

Cover design © 2026 by Emil Křížka

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0706-2

Nech táto kniha prinesie nádej tým, ktorí sa brodia sple-
titou a zložitou cestou k odpusteniu. Nech táto kniha
prinesie vytúženú, zaslúženú lásku a zmierenie tým,
ktorí prahnú po spojení s iným človekom a pochopení.
Nech vám táto kniha pripomína silu uzdravenia, seba-
lásky, nespochybniteľnú krásu druhých šancí a života bez
očakávaní ostatných, ale aj nás samých.

Zoznam skladieb

- SYML – *Where's My Love*
Caleb Hearn – *It's Always Been You*
Jamie Miller – *Here's Your Perfect*
New West – *Those Eyes*
Henry Moodie – *Drunk Text*
Elijah Woods – *everything, everywhere always*
Taylor Swift – *The 1*
The Kid LAROI – *Bleed*
Harry Styles – *Satellite*
Lana Del Ray – *Cinnamon Girl*
Jungkook – *Yes or No*
Rex Orange County – *Pluto Projector*
Henry Moodie – *Closure*
Ariana Grande – *We Can't Be Friends*
India.Arie – *Ready for Love*
Haley Joelle – *Memory Lane*
Niki – *Oceans & Engines*
BTS – *The Truth Untold*
Maroon 5 – *Sunday Morning*
sombr – *I Don't Know You Anymore*
Zack Tabudlo – *Give Me Your Forever*
Justin Bieber – *Off My Face*

ANNA TODDOVÁ

Jungkook – *My You*
Usher – *U Got It Bad*
LeeHi – *Only*
James Bay – *Let It Go* (akustická verzia)
Taylor Swift – *Invisible String*
Henry Moodie – *Pick Up the Phone*
Sasha Alex Sloan – *Dancing with Your Ghost*
Alexander Stewart – *Blame's on Me*
Isaac Hong – *Fallin'*
Seafret – *Atlantis*
Sabrina Carpenter – *Good Graces*
DAVICH I – *Sunset*
Fly by Midnight – *Infinitely Falling*
Fergie – *Big Girl Don't Cry*

Prológ

Lahučká ako pierko a so zatvorenými očami sa vznášam na hladine, splývam s vlnami. Teplej, slanej vode dovoľm zmyť zo mňa strach a osud, prevziať kontrolu nad mojím smútkom a bolesťou. Moje telo sa stalo mojím nepriateľom. Možno ním bolo už od začiatku, ale až teraz som sa s tým zmierila. Osud mi neprial. Je to nespravodlivé a hnevá ma to. Vo vode sa však mením len na ďalšiu časticu zeme. Oceán sa nezaujíma o choroby či zdravie, život či smrť, lásku či nenávisť. Je vyrovnaný, neprestajne sa mení, nikdy netúži mať viac alebo menej, nikdy neostáva na jednom mieste, hýbe sa. Neprestajne buráca, udržiava nás na hladine.

Jeho schopnosť odpúšťať by ma možno inšpirovala, ale som cynická, zatrpkla som, nedokážem oceniť niečo také pôvabné a spravodlivé. Som naivná, ľahko zneužiteľná. Voda nie je veľkolepá či luxusná, ale hoci od nej závisí naša existencia, nevážeme si ju, drancujeme ju, znečisťujeme. Napriek tomu sa k nám vždy vracia, živí nás a udržiava pri živote. A my ju všemožne ničíme. Keby som bola morom, bez výčítiek by som z povrchu zeme zmietla každučký kúsok tohto sveta.

Prvá kapitola

Preberie ma cinknutie signálu na zapnutie bezpečnostného pásu. Pomaly otvorím oči a vítam nimi slnečné lúče, ktoré prúdia cez okienko do lietadla. Blíži sa ku mne letuška s milým úsmevom na tvári. Počujem klopkat' jej podpätky. Nakloní sa ku mne, chce mi niečo povedať. Letíme viac ako dvanásť hodín, ale aj tak vonia ako kokos a slnečná žiara.

„Potrebujete pred pristátím ešte niečo, slečna Oriah?“ opýta sa.

Pokrútim hlavou a potichu sa jej poďakujem.

Má nádherný prízvuk. Zrejme taliansky. Väčšinu letu ponad severný Atlantik som prespala, veľa som s ňou nehovorila. Dúfam, že jej to aspoň trošku uľahčilo deň a že ju matka počas nášho súkromného letu príliš neotravovala. Lietadlom necestujem často a z tých pár výletov si veľa nepamätám. Keď mi však oznámila, že poletíme, tešila som sa na ruch a zhon preplneného letiska, načúvanie cudzím rozhovorom, pozorovanie ľudí. Dokonca aj na rady a vystresovaných cestujúcich, ktorí neskoro vyrazili z domu a zadychčaní prechádzali bezpečnostnou kontrolou. Zmätko mi pripadá strhujúci. Matkina spoločnosť SetCorp nám však na cestu do Španielska láskavo poskytla súkromné lietadlo. Okrem nej by som sa na to pred nikým nesťažovala,

ale bolo to trochu prehnané a zbytočné. Let prebiehal bez problémov, v tichu a luxuse, presne tak, ako si matka pracovné cesty predstavuje.

Sedí oproti mne. Pozerám sa, ako si šikovne nanáša víno-vočervený rúž. Vôbec ma to neprekvapuje. Príručnú batožinu má plnú kozmetiky, aby nenarušila rituál starostlivosti o pleť. Jej obdivuhodná vytrvalosť prináša svoje ovocie. Mne stačí trošku kozmetiky ráno, na viac nemám energiu. Na internete rada sledujem večernú rutinu iných ľudí, ale v mojom živote neprichádza do úvahy.

Nakloním sa a vezmem si matkinu kabelku Dior, na ktorej má vyšité svoje meno. Ďalší darček od šéfa. Vyberiem z nej balíček vlhčených odličovacích obrúskov, jeden vytiahnem a utriem si ním tvár. Moje zmysly opojí vôňa uhorky, rozkýcham sa. Mamu to vylaká. Môj citlivý nos by ju mal trápiť najmenej, ale jej telo reaguje aj na obyčajné kýchnutie.

„V jednom videu hovorili, že vlhčené obrúsky škodia pletovej bariére. Najnovším objavom je čistiaci olej,“ prehovorí a tmavými očami sa pozerá raz na mňa, potom na utierky. Drží krok s každým trendom, ktorý sa týka krásy, a všetky svedomito plní. Ja som skôr na videá o mačkách a ľuďoch, ktorí z čohosi padajú, nuž ale sto ľudí, sto chutí.

Usmejem sa a z malého zvrásneného otvoru vytiahnem ďalší obrúsok. „Olej nemám poruke, ale zapamätám si to.“

Aj mama sa usmeje, nad mojou sarkastickou poznámkou zagúľa očami. Sme ako dve strany mince, vždy sme také boli a vždy také budeme. Potichu existujeme vo svete tej druhej, ale naše puto nie je veľmi pevné. Živím v sebe nádej, že čas strávený v jej rodnom meste náš vzťah zmení, že sa zosype aspoň časť jej hradieb.

„Vzala si si lieky?“ Znie unavenejšie než zvyčajne. Celú cestu pracovala. Vždy telefonuje, buď cez Zoom, alebo po-

siela hlasové správy. Asi na deväťdesiatdeväť percent sa mi darí jej hlas prehlušiť.

Prikývnem a ignorujem nepatrný pocit viny. Očami zablúdi k letuške. Aj ona prikývne a zapletie sa do môjho klamstva. Usmejem sa na ňu.

„Spala si aspoň trochu?“ opýtam sa mamy.

Zatlačí vrchnák rúžu a zacmuká perami. „Vyspím sa v noci po dnešných stretnutiach. Nechcem si narušiť cyklus.“

Aký cyklus? Nikdy nespí, to viem naisto. Zašklabím sa a pozriem jej priamo do očí, aby vedela, že jej to nezožeriem. Vôbec ju to však netrápi, na dlhé riasy si nanáša riasenku. Kefku vytáča smerom nahor, kútiky očí si zvýrazní čiernou tekutou linkou. Opatrne si nasadím kontaktné šošovky. Neustálym komentárom k mojim očiam sa chcem vyhnúť aj na opačnom konci zemegule.

Opriem sa a vzdychnem. Zahľadím sa na upokojujúce, hlboké more pod nami, pulzujúce životom. O desať minút pristaneme. Nemôžem si pomôcť, musím sa usmievať. Konečne je to tu, moje leto slobody, konečne prišiel môj čas! V dvadsiatich troch rokoch konečne začnem dospievať. Som pripravená ako nikdy predtým. Presne ako hlavná postava filmu z deväťdesiatych rokov. Tento výlet mi zmení život. Konečne zistím, kto som, aký je zmysel môjho života... možno sa aj zamilujem. Potichu sa zasmejem a pri pomyslení na čosi také absurdné si zakryjem ústa. Bolo by to márne.

„Však je to nádherné?“ opýta sa letuška potichu.

Prikývnem a ďalej zízam z okienka. A to sme sa ešte ani nedotkli pevniny. „Do Európy letím prvý raz. Prvý raz som mimo Spojených štátov,“ priznám sa.

Vyvalí orieškovohnedé oči. „Naozaj?“ opýta sa neveriacky.

„Áno. Letíme však súkromným lietadlom, ktoré poškodzuje ozónovú vrstvu, a moja matka sa venuje starostlivosti o pleť, takže to vyzerá presne naopak. Pravdou však je, že som lietadlom cestovala len párkrát a ani raz to nebol výlet. Navyše si z tých letov takmer nič nepamätám.“ Neprezradím prečo. Nepotrebujem, aby ma ľutoval ďalší človek.

Zasmeje sa. Obe sa pozrieme na moju matku v celej jej krásy. Zapína si náušnice, hrubé zlaté kruhy. Je až hrozivo nádherná, vyzerá ako kráľovná zla, v živote som videla len pár takých krásnych žien a ona to vie. Obdivujem jej seba-vedomie, nielen pokiaľ ide o zovňajšok, ale aj preto, lebo z nuly sa vypracovala na najlepšie platenú ženu vo svojom odbore. V oblasti rozvoja a investícií do nehnuteľností zameraných na ubytovanie a stravovanie ich síce nepracuje veľa, ale aj tak dosiahla obrovský úspech.

„Bude sa vám tam veľmi páčiť,“ letuška znovu zaujme moju pozornosť.

Usmejem sa od ucha k uchu. „Dúfam. Veľmi sa teším,“ priznám. „Váš pas musí byť plný pečiatok. Ako dlho ste letuškou?“

Vytiahne tmavočervený doklad. Prečítam si na ňom nápis *Italiana*. Mala som pravdu, je Talianka. Preletí stránkami posiatymi pečiatkami a podá mi ho.

„Svojej sestre dvojčke som sľúbila, že precestujem svet za nás obe,“ hrdo sa pousmeje.

Prstom pohľadím pečiatku z Paríža.

„Škoda, že pečiatky sa už tak často nepoužívajú. Môžete si ich však kúpiť a opečiatkovať si pas sama. Ja to tak robím,“ dodá.

„Vaša sestra musí byť šťastná, boli ste takmer všade.“ Rusko, Brazília, Mexiko. Všetky si ani nestihnem prezrieť, ale jej pas je dvakrát taký hrubý ako môj.

„Ona... minulý rok umrela.“

Doriti.

„To je mi ľúto. Ja...“

Pokrúti hlavou, tmavé vlasy jej sklíznu z pliec.

„To nič. Nechcem, aby ste sa cítili nepríjemne. Keď o nej hovorím, ľudia sa vždy tak zatvária, ale umrela pokojne. Smrť je občas vyslobodením. Zažili sme veľa krásneho, máme spomienky, ktoré mi zmenili život a až do smrti ich budem strážiť vo svojom srdci. Som za ne vďačná, som vďačná, že som s ňou mohla prežiť aspoň časť života. Bola pre mňa darom. Lenže niektoré dary majú aj svoj koniec.“

Chvíľu jej slová vstrebávam. Na smrť sa ľudia zvyčajne pozerajú celkom inak, ale jej pohľad je zdravý, našla v nej aj čosi dobré. Všetci sa jej desia, ale názor letušky ma povzbudí.

„Máte pravdu. Ak hrozí, že môžeme o niekoho prísť, zvyčajne sa veľmi bojíme a máme predsudky, ale vy sa na to pozeráte správne. Je to úžasné, vy ste úžasná,“ odpoviem jej úprimne. Aj z môjho života odišiel človek. Po matke druhý najbližší. Kiežby som sa k jeho odchodu postavila rovnako.

„Ďakujem.“ Olivové líca jej zružovejú. Vezme si pas a jemne mi pritom stisne ruky. „Aj vy svoj pas čoskoro zaplníte. Ste len na začiatku.“ Neodpoviem. Nemám čo povedať, tak sa len usmejem, opriem si hlavu o stenu lietadla a vychutnávam výhľad na približujúcu sa zem.

„Som len na začiatku,“ zopakujem, keď sa kolesá lietadla dotknú dráhy.

Druhá kapitola

Cesta do hotela trvá asi hodinu a pol. Mama má celý čas v rukách mobil. Hľadím cez okno a snažím sa zachytiť každý záblesk krásy. Neverím, že som v Európe, v Španielsku, na nádhernej Malorke. Neuveriteľné. Ostrov sa vôbec nepodobá na Texas, je celkom iný, než som si ho predstavovala. Prehliadka ulíc cez Mapy Google, videá na Instagrame a TikToku ma na realitu vôbec nepripravili. V aute je chladno, ale aj tak cítim hrejivé more. Dokonca aj hotel je v skutočnosti krajší než na internete. Vyzerá ako zámok, celý je z kameňa. Stojí na útese, vlny narážajúce na skaly počuť už pri vchode. Na zákrute príjazdovej cesty z mačacích hláv stoja luxusné autá. Poslíčkovia otvoria dvere auta, vezmú batožinu, položia ju na vozík a rýchlo nás odvedú do haly. Vnútri nám šarmantný muž v bielej košeli a kaki plátenných nohaviciach ponúkne uvítací drink. Je tmavočervený, s kopou ľadu a obrovským plátkom pomaranča nastoknutým na okraji.

„*Calimandria*. Naša lahodná, osviežujúca miestna špecialita. Vitajte na Malorke.“ Načiahnem sa za pohárom. Muž sa na nás celý čas srdečne usmieva.

Mama ma jemne chytí za zápästie a chce mi vziať pohár z ruky.

„Nemala by si...“ začne.

Rebelsky sa vyslobodím z jej zovretia. „Je to aj moje leto, zabudla si? Okrem toho, je to len jeden drink.“ Tvárim sa prosebne, ale ten posraný nápoj vypijem za každú cenu.

Matka si sťažka vzdychne, vezme si druhý pohár a nadvihne ho k môjmu. Chce si štrngnúť. Zosmutniem. Štrngáme si prvý a pravdepodobne aj posledný raz v živote. *Nepriivolávaj zlo*, napomeniem samu seba a donútim sa usmiať.

„Na tvoje leto, naše leto, na mojom najoblúbenejšom mieste na svete. Dúfam, že naň budeš spomínať celý život. Užijeme si to tu.“

S úsmevom prikývnem a odpijem si z ľadového kokteilu. Je návykovo horký. Chutí sviežo a exoticky. Ešte sme len prišli a už teraz mám pocit, že sa na ostrove mením na inú ženu. Ľahko ma ovplyvňujú maličkosti, takže dúfam, že každá chvíľa na tomto mieste mi zmení život.

„Tadiaľto, seňora Perová.“ Muž kývne na recepciu. Ponerá sa na recepčný pult. Aj ja sa naň pozriem. Matka ho zatiaľ opraví, „slečna“. Zamierime k recepcii, ale nik tam nie je. Kým čakáme, matke zazvoní mobil. Zatiaľ čo ho hľadá v kabelke, dopije zvyšok drinku. Chcem s ňou držať krok, tak ho do seba vylejem aj ja. Je osviežujúci, zahreje mi žalúdok. Pohár podám mužovi. Mama urobí to isté. Rukou sa opriem o prázdny pult. Kokteíl už pomaly účinkuje a ja sa snažím ignorovať škvŕkanie v žalúdku.

Spoza pultu sa vynorí mladá žena so žiarivo červenými kučeravými vlasmi. Tak ma vylaká, až nadskočím.

„Prepáčte.“ Nahlas sa zasmieje.

Taký smiech som ešte nepočula, musím sa usmiať.

Na jasnozelených očiach akoby mala šošovky. V ruke drží čiernu ceruzku na oči. Jedno viečko má takmer hotové. Má na ňom prilepenú lesklú pásku.

„Takto to robili na TikToku. Vďaka páske si namaľujete dokonalé mačacie oči!“ Hovorí rovnako energicky, ako sa aj smeje. „Ešte sa však učím... očividne.“ Pokrčí plecami a usmeje sa od ucha k uchu.

Mama zastoná a kreditnou kartou klopká po pulte. Prečítam si menovku dievčaťa. Amara. Pekné meno. Dokonale sa k nej hodí.

„Prepáčte... Prepáčte, pani...“ ospravedlňuje sa, ale matka ju preruší.

„Slečna Perová. Nie pani.“

„Prepáčte, prepáčte.“ Amarine oči sklznú na grafitový pult, na ktorom stojí počítač.

„To nič. Netrápte sa, je len rozmrzená, lebo v lietadle nespala.“ Snažím sa recepčnú upokojiť. „A ak ju niekto nazve, pani, našťve ju to. Je na to citlivá.“

Matka nie je k cudzincom vždy nevrlá, ale ak áno, príšerne sa za ňu hanbím. Občas zabúda, že aj ona začala z ničoho. Odrazu ani nehovorí svojim materinským jazykom, akoby chcela dokázať, že je na míle vzdialená od tohto miesta a svojej minulosti.

Amara zadržiava smiech, ba aj úsmev, ale nedarí sa jej to. Aj ja sa zachichocem.

„Spoločnosť SetCorp nám rezervovala apartmány. Volám sa Isolde Perová a obe izby sú na moje meno.“ Matka recepčnej posunie kreditnú kartu.

„Áááá, ľudia zo SetCorpu osobne. Tak to ste vlastne moja šéfk. No teda!“ odpovie Amara s dávkou humoru a sarkazmu.

Som tu len pár minút, ale páči sa mi, aká je Amara energická a plná elánu. A trúfalá. Pracuje v luxusnom hoteli a každý deň sa stretáva s odpornými boháčmi, ale vôbec sa pred nimi nepretvaruje. Rada spoznávam bezprostredných ľudí. V mojom malom svete na nich natrafím len zriedka,

ale už teraz viem, že Amara ma svojou osobnosťou a bezstarostnosťou bude inšpirovať.

„Vaše kľúče.“ Podá nám okrúhle kúsočky dreva.

„Čo je to?“ Mama ich prevracia v ruke.

„Sme ekologickí, kľúče sú vyrobené z recyklovanej drevotriesky. Nepoužívame plastové fľaše a kompostujeme zvyšky potravín. Sme jeden z prvých hotelov na ostrove, ktorý ekológiu berie naozaj vážne,“ vysvetľuje.

Mama sa snaží držať krok s každou novinkou, tak len prikývne, ale vyzerá trochu zmätene. Viem však, že len čo za sebou zatvorí dvere izby, vyhľadá si informácie o ekologickej vlne prichádzajúcej do Európy. V Dallase ekológiu až tak neriešia, ale dúfam, že raz budú. Ako poznám svoju matku, určite nájde spôsob, ako SetCorpu pomôcť vyťažiť z ekologického prístupu čo najviac.

Kráčame za portierom cez halu. Nasávam všetko okolo. Je na čo sa pozeráť. Neverím, že tu strávim leto. Steny v hale sú celé zo sivého kameňa. Po priestore sú rozmiestnené divány a pohovky a zo stropu visia lustre porastené machom. Rastliny sú všade, hotel je moderný, s prírodným dizajnom, dokonalý. Nechcem ani pomyslieť, koľko peňazí stojí SetCorp náš dlhý pobyt. Polovicu hotelových hostí tvoria zamestnanci spoločnosti. Viem však, že sme neprišli len tak a peniaze sa im vrátia desaťnásobne. Špecialita Isoldy Perovej. Okrem toho, tento hotel spoločnosti patrí, takže si to môžu odčítať z daní. Tak sa z bohatých stávajú bohatší.

Veselému dievčaťu za pultom kývnem na rozlúčku. Kým sa zatvoria dvere výťahu, stihne mi povedať, že ak sa budem nudiť, mám prísť za ňou. Vystúpime na desiatom, najvyššom poschodí. Dvere sa pomaly otvoria. Mlčky kráčam za matkou, prezerám si nasvietené čísla pred každými dverami. Na tomto poschodí je zrejme len niekoľko izieb, ale matkina je hneď vedľa mojej. Samozrejme.

„Vyber si, ktorú chceš.“ Mávne na dvoje dverí.

„Izba číslo 1011 má najkrajší výhľad na more a záhradu, izba 1012 na ulicu a pobrežie,“ vysvetľuje portier.

V Dallase máme nádhernú, tichú záhradu. Chcem vidieť ľudí, počuť ich, cítiť sa ako súčasť mesta.

„Vezmem si 1012, dobre?“ Obidve izby sú určite úžasné, ale keďže mi mama dala na výber, využijem to.

„Ak ti bude prekážať hluk, môžeme sa vymeniť,“ navrhuje.

Portier otvorí dvere vlastným dreveným čipom a dotiahne mi dnu kufor. Ako prvé si všimnem vysoké stropy, presvetlenú a žiarivú kúpeľňu. Hrubé zelené závesy sú odťahané, cez okná sa predierajú slnečné lúče a dopadajú na podlahu z tvrdého dreva. V apartmáne sa nachádza aj obývačková časť s pohovkou a dvoma kreslami, konferenčným stolíkom a televízorom na stene. Možno ho ani raz nepoužijem, alebo si ho zapnem len tak do pozadia, keď už ho tu mám. Farebná paleta izby – zelená, béžová, krémová a hnedá – ma upokojuje a utešuje, zmýva zo mňa zvláštny pocit, ktorý sa ma zmocňuje pri pomyslení, že v tejto drahej miestnosti budem žiť tak dlho. Už teraz sa tu cítim trochu ako doma. Od vzrušenia mi naskočia zimomriavky.

„No teda. Je to... Izba je nádherná,“ poviem mame. Otočím sa k nej, aby som sa jej poďakovala, ale v izbe som odrazu sama.

Neprekvapuje ma to. Pokrčím plecami. Konečne som sama a nerušene môžem vychutnať detaily miestnosti. Dotknem sa takmer každého centimetra obývačky. Potom zamierim do spálne. Na posteli leží more vankúšov, vyzerá mäkučko ako obláčik. Hodím sa na ňu. Naozaj sa na nej leží ako v nebi. Moje telo sa na matraci priam rozplýva. Roztiahnem ruky a nohy a mávam nimi, akoby som robila

anjela v snehu. Zízam na strop, hrud' mi od radosti už-už vybuchne. Cítila som sa niekedy taká nažive, taká bdelá?

Pretočím sa nabok a cez obrovské okno sa zahľadím na ľudí na ulici. „Nie. Ani raz,“ nahlas odpoviem sama sebe. Môj hlas sa odrazí od trémov a vyplní izbu.